Pregaria.cat

Entrada

Pregària per la mort d'un amic

Per pregaria.cat el dc., 16/10/2002 - 09:00

Que dura ha sigut la teva mort! Encara ara que han passat unes dies sembla impossible que no hi siguis. Una immensa buidor acompanya el teu record. No era hora de marxar, ho diu tothom. Però quina és aquesta hora oportuna en la qual una persona desapareix del món? Per els que l'estimem, mai és hora.

A casa teva hi ha el que en gran part va ser el teu món, llibres, fotos, música, mapes d'excursions... tot en el seu lloc de sempre. Segueix com si tu també hi fossis, com si haguessis marxat per un viatge d'estudis, una temporadeta fora. Ho han anat guardant i donant, ja que sense tu, només li resta el sentit de memòria del que va viure. Sense tu, tot ha anat perdent la vida que tu li donaves.

Mai acabem d'aprendre que la mort és un fet de tots els dies. Ho sabem, encara que, normalment d'altres. Quan ens toca a prop ve el desconcert, el refús, quedem com aturats sense poder dir ni un mot. I si , com ara, és una persona jove, amiga, plena de simpatia i de vida, un dolor molt profund ens envaeix, ens fa plorar i posa un mur a qualsevol paraula de consol.

No soc ningú per jutjar-te, Déu; fora una estupidesa absurda. Ja sé que Tu no envies la fi de la gent o les malalties i accidents com qui reparteix bombones de butà. Però, avui, a la pregària vull compartir el meu dolor, aquesta turbació anguniosa de que ell hagi marxat. Som molts els que ho lamentem, els que voldríem tornar a escoltar la seva veu, i a ser mirats pels seus ulls. Inútil. Mai més en aquesta vida. Potser ara ens en adonem de quin tresor teníem. Que no ens pugui passar més amb altres amics.

Recull, Senyor, aquestes llàgrimes. Si pogués físicament experimentar la teva presència recolzaria el meu cap en Tu i sentiries humanament com patim pel traspàs d'una persona que tant es feia estimar. L'estimem ara també, i més que mai. Ara en Tu. A on, sinó, el podríem retrobar?.

Guardan's de tot mal. Amén.